

ЗА РАЗЕДИНЕНИЕТО В СЪЕДИНЕНИЕТО

На 6 септември отбелязахме 133 годишнина от отхвърлянето на властта на Османската империя от Източна Румелия и обединяването ѝ с Княжество България през 1885 година. Статуквото, установено на Берлинския конгрес се пропука, но не достатъчно, за да увлече българите в Македония и Тракия, които проспяха момента. За сметка на това Сърбия и крал Милан Обренович бодърстваха и вероломно нападаха България, за да заграбят родна земя. И се задавиха. Българската войска при Сливница, в боевете от 5 до 7 ноември 1885 година, посрещна нашественика на нож и не остави друг избор освен клеймото на позора, белязало за винаги сръбската войска и сръбската политика в отношенията с България. С последвалите Букурещки мирен договор от 19 февруари, Българо-турската спогодба от 20 януари и Топханенски акт от 24 март, всички подписани през 1886 г., Съединението бе международно признато, а България откряна вратата на почти вековната борба за Обединение, Национална независимост и еманципация.

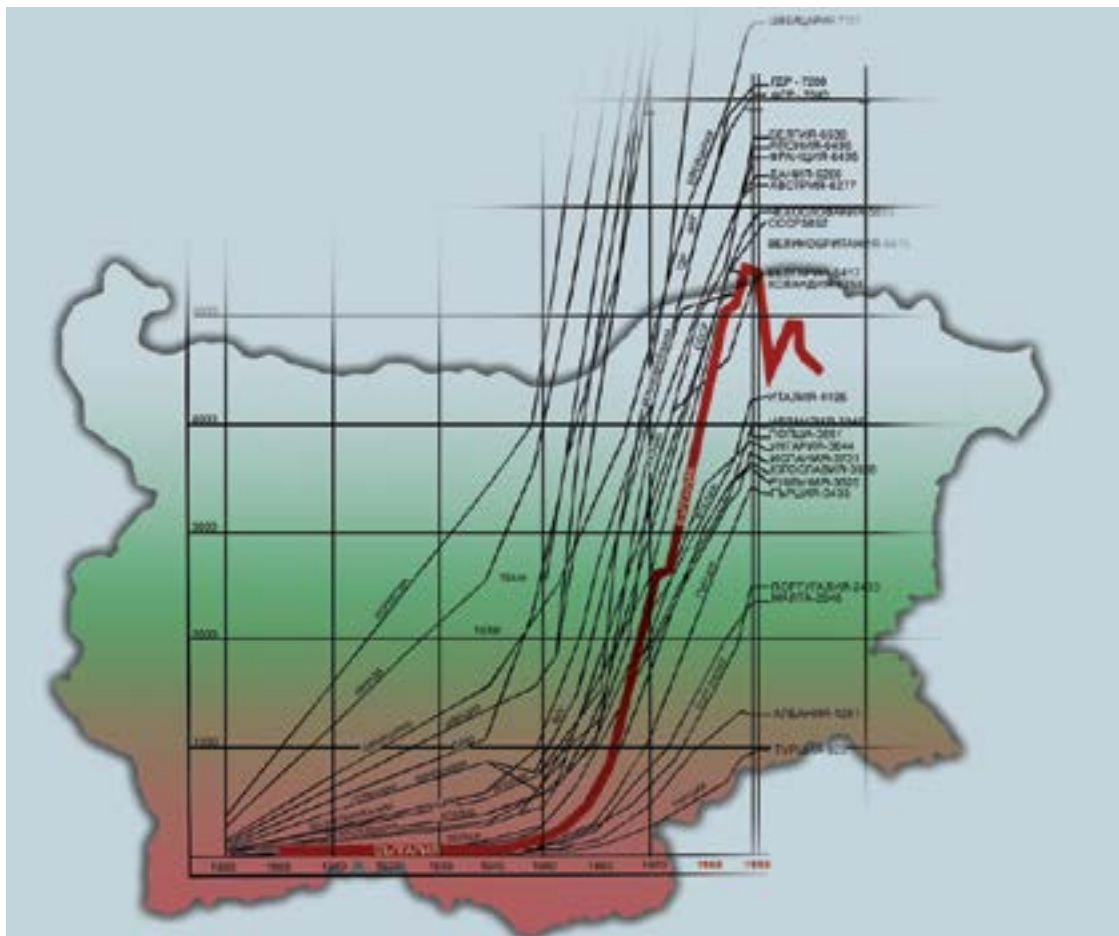

Христо ТЕПАВИЧАРОВ

Изтече последният летен месец на настоящата 2018 г., без да остави ярка следа от събитие, което бихме искали да задържим или за което да си спомняме. За разлика от нашето, човешкото време, което отминава винаги безвъзвратно и не се повтаря, годишните времена нямат причина да съжаляват и да помнят миналото, защото те винаги ще бъдат част от нашето бъдеще. Миналото при тях е само статистика, а при нас, при хората – съдба, затлачена с надежди и очаквания на светлото утре! Разбира се много от тях невъзможни, но желани!

Разделихме се на българи в България и диаспора в чужбина, съставена от бегълци от тоталитаризма и погълвана през десетилетията от дезертъори от демокрацията, виждащи себе си в огледалото на историята като по-кадърните, по-умните, по-заможните, по-инициативните, по-младите, по истинските, носителите на най-прогресивната и модерна евро-атлантическа ценностна система – на долара и еврото, за които родината се оказва тясна, малка, провинциална, изостанала, потискаща свободния дух земя. Много от тях следят случващото се в страната, не за да го оценят, а за да го отхвърлят, споделят с близките мислите си, за да изявят освободеният от оковите на българските граници бликащ патриотизъм, за да изразят съжаление без съчувствие, за изостаналите в страната пишман българи, неспособни да управляват не само държавата, но и себе си. Заливат ефира с радостни новини – българите от чужбина подпомагали икономическото развитие на държавата, като превеждали милиарди евро годишно на изоставените си роднини. Израз на какво е този жест? Съчувствие, милост, синовен дълг или цената на угризението за доброволно заличената историческа памет?

На стр. 2

По темпове на нарастване на електроенергия (236 квтч) България е пета в Европа и десета в Света, за периода 1974 – 1984г.

9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г. И ИНДУСТРИАЛИЗАЦИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

Васил ПРОДАНОВ

9 септември 1944 г. заварва България като страна, в която със земеделие, горско стопанство и риболов се занимава 79.8 % от активното население. Селскостопанската земя е разделена на близо 12 милиона малки парчета, поради което и равнището на производителност в селското стопанство е много пониско в сравнение със Западна Европа. Броят на заетите в индустриалните предприятия през 1939 г. е 104 хиляди човека, като България заедно с Албания е на последно място по индустриално развитие в Европа. За това и в стратегията на по-нататъшното развитие след 1944 г. основната задача е догонваща модернизация чрез бърза индустриализация, при която за няколко десетилетия трябва да се постигне това, което в развитите западни страни са направили за няколко столетия. Индустриализацията трябва да прехвърли милиони селяни в градовете, да промени рязко

характера на дейността, доходите и образованието им, да ги включи в нова система на отношения. Какви са резултатите, сравнени с 1939 г., когато имаме най-високото равнище на развитие преди това?

През 1939 г. населението на страната е 6 294 600 човека, от които градското население е 22.7 %. През 1988 г. след 44 години държавен социализъм населението на страната е 8 981 100 човека, от които 67 % са градско население. Броят на заетите в индустриалното производство българи е 2 887 192 души или почти 28 пъти повече в сравнение преди началото на социализма. Нарастването на индустриалното производство обаче е много по-голямо от растежа на дела на заетите в него. За периода 1939-1988 г. по съпоставими цени общата продукция на цялата промишленост нараства 104 пъти, а на човек от населението – 73 пъти.

На стр. 8

Това могат, това правят за „тази“ държава? Дедите и прадедите им въстанаха след пет вековно робство тук, на тази земя срещу турчина и башибозука, много от тях я напоиха с кръвта си, за да я освободят, за да осмислят живота си – да живеят в своята, освободена земя, която те, техни правници и днешните съдници напуснаха, за да я доосвобождават от Ганковото кафене, приласяйки и наливайки вода в мелницата на всички онези, на които днешна България, по една или друга причина пречи,

ещо за справедливост! Борбата за идеи се противопостави на борбата за власт на капитала и на това бойно поле, между опоненти без еквивалентни стойности, се родиха определения на фронтове, като ляво и дясно, които воюваха един срещу друг не за да се докажат и победят, а за да се обединят и подчинят своите последователи на раждащата се в борбата глобална олигархия на корупцията, на мафията, на лъжата и привидността, на производителите на оръжия - за отстраняване и унищожение на несъгласните. Така лявото и дясното, от идея и теория за начина на развитие на обществото чрез

делението ляво – дясно, до такава степен се размиха, че разделителната линия между двете пътеки се превърна в писта за надпревара на запълнители към една цел противници – властта и по нея се впуснаха в надпреварата Горбачов и Тачър, Елцин и Рейгън, Путин и Тръмп, Станишев и Филип Димитров, Бойко Борисов и Корнелия Нинова, Сталин и Хитлер! Някои приключичарка състезанието, на други им предстои!

Може ли България да избегне „историческия фалит“, според определението на Чавдар Добрев (в „Дума“, 29 август 2018 г.), да оцелее като държава и като нация, е гатанка с мно-

пешен, дори е невъзможен. Защо? Чавдар призовава към „разум и чувства за национална отговорност“ към действителностите на терен политически сили. А те са ГЕРБ, БСП, т.н. Патриоти (компания от самозванци – зовящи се политически), ДПС и някои, за които понятието политик би било толкова удачно, колкото и понятието муле! Водещите политици в изброените партии са пленници на личните си амбиции и интереси, на страстта към забогатяване, на примитивните представи за собствената роля в историческите събития, а не се ръководят от разума и чувството за отговорност.

си остане винаги мишката пред заредения капан. Не състоятелно би било да се заложат върху идеята за самостоятелно развитие на държавата, чрез възраждане на бизнеса, отбранителния капацитет и утвърждаване на международния й статут на фона на разрухата от последните 28 години преход към нищото. Въпросите, на които е задължително, управляващата сила, която и да е тя, да има ясни отговори са следните: - възможно ли е провеждането на самостоятелна национална политика в отношенията с САЩ, Русия, Китай без влияния и външна намеса и ако трябва да се избира, кое е в ин-

ЗА РАЗЕДИНЕНИЕТО В СЪЕДИНЕНИЕТО

блос с миналото си, било с непримиримостта си, било с пристрастията си към собствената история, било с месторазположението си, било с все още обитавашите я мечтатели да обединят и възродят творческия дух по българските земи.

В ползу роду, на всичко сме готови – убеждават ни телевизионни патриоти, с месиански плам в очите и подкупващо самочувствие, отказващи да видят и да се разкажат за собствената си принос в събитията и разрухата, гласкащи държавата към историческа катастрофа и само-заличаване!

Защо мислим така, биха запитали невинно съвременните вождове на мултикултурализма и на глобализма, янали Европа и опитващи се да изсмучат жизнените сокове на по-малките, но преживяли векове изпитания и борби за самосъхранение народности, за да ги абсорбират и подчинят на „голямата“ Френска, Английска или Немска цивилизация, убедени в правото си, а не в силата и привлекателността на примера и идеите. Руснаците, които оплодиха съвременната европейска мисъл с върхови постижения във философията, литературата, музиката, живописата, танца абдикираха от отговорностите си на пионери в развитието на обществените процеси, вдъхновени от идеята за справедливост, равноправие, равенство в свободата на творческо търсене и съвършенство. Те бяха многократно предавани от чужди, но най-болезнено от своите пророци на лъжата и лицемерието, болезнената суета и непростима посредственост, предателства, последиците от които се стовариха и върху цялото човечество, копнее

установяване на хармония и равновесие между двете основни сили – народ и управляващи (чрез капитала или чрез силата на принудата), се превърна в пътека, за безскрупулните водачи в двата лагера, пленници на егоизма и алчността, към властта за подчинение и ограбване на мнозинството. Във времето, стойностите, залегнали в основата на

го предизвикателства и малко неизвестни. Чавдар препоръчва „национално обединение на парламентарно представените партии и на гражданските организации“ без да е убеден, че експериментът може да бъде успешен.

Моята оценка е, че подобен експеримент, при днес функциониращата партийна конфигурация, би бил неус-

Има ли ценности върху които би могло да се постигне национално обединение и кои са те?

А priori би трябвало да се изключат такива обединителни идеи, като принадлежност и следване безкритично политиката на ЕС, САЩ, Русия, Турция, Балканска федерация и др. п. В такава комбинация България е била и ще

терес на България в перспектива;

- кои са националните приоритети в икономическото развитие, отбраната, отстояване на независимостта, духовното развитие, изборът на стратегическите и необходимите съюзници;

- необходимо ли е участието на България във военни съюзи и присъствието на чужди войски на българска територия и може ли без тях; - каква политика трябва безусловно да се наложи и провежда, за да се реши необратимо въпроса за циганската интеграция и ликвидиране обособяването на българска територия на турско езични и мюсюлмански малцинства;

- коя концепция в развитието на българо-македонските отношения е в дългосрочен интерес на България и какъв би бил най-реалистичния сценарий за утвърждаване или заличаване на воюващата за идентичност македонска държава; - Държавите членки на ЕС по един и същ начин ли възприемат и се ползват от концепцията за „остатъчния суверенитет“ в рамките на ЕС; ако се приеме, че съставянето на България в Съюза е от интерес за страната и няма непосредствена алтернатива пред българската външна политика, какъв обем от правомощия България би подкрепила да формира „остатъчния суверенитет“, който би й позволил да провежда национално отворна държавна политика?

На мнение съм, че България трябва да мине през авторитарно управление, което да наложи онези политически решения и алтернативи, които се ползват с широка подкрепа на мнозинството от народа. Демокрацията, като форма на държавно управление, е неподходяща за България

АНГЛИЯ СРЕЩУ СЪЕДИНЕНИЕТО

Броени дни след Съединението една брошура заливна Англия в масов тираж. Днес от нея са останали само 4 екземпляра.

Когато изписах в Гугъл заглавието на английската ми книга „Българите из Лондон“, между появилите се страници случайно открих неизвестна до този момент английска брошура от 28 страници - „The Bulgarians as they are“. Отбелязано бе, че тя е била отпечатана през 1885 година в Лондон и е издадена от някоя си „Патриотична Асоциация“ (Patriotic Association)*.

Заглавието ме заинтригува и отидох в библиотеката да си я поръчам за прочит. Там, обаче, ме информираха, че от нея са запазени всичко на всичко четири екземпляра в четири научни библиотеки. Единственият вариант бил да отида в отдела за редки книги в най-голямата (общо 170 милиона единици) библиотека в света – Британската.

Отидох там и заявих брошурата, която според редбите би трябвало да бъде доставена до три дни. След седмица, обаче, я нямаше в читалнята и служителят предположи, че някой я ползва с научна цел. Ангажирах и българка, работеща в библиотеката, но в течение на месец и тя не се добра до нея. След две-три поръчки и тримесечно чакане получих имейл, че брошурата ме чака в читалнята за редки книги.

Не знам дали ви е известно, но в Британската библиотека се влиза така, както се влиза в самолет – проверки и сканирания още на входа. Можеш да внесеш само обикновен молив и няколко бели листа, нищо друго. Всяко читателско място се записва от видеорекамерите от три-четири различни ъгъла на наблюдение и на няколко места в залата има охранители и наблюдатели.

Никола ФИЛИПОВ

Молих за копие, но ми казаха, че повечето редки книжни издания са забранени за копиране. На следващия ден с радост научих, че въпросната брошура не влиза в списъка на забранените.

Но с какво е толкова интересно това четиво за нас, българите?

Оказа се, че брошурата е била отпечатана в огромен тираж около седмица след Съединението на Княжество България с Източна Румелия. Целта ѝ е била да информира или ако искаме да бъдем по-точни – да дезинформира англичаните и да ги подготви психологически за една нова „Кримска война“. Маркар че е издадена от недотам известната „Патриотична Асоциация“, тя отразява официалната политика на Англия по българския въпрос в периода от средата на 19-ти век, до Съединението.

За никого не е тайна, че политическите отношения между Англия и България в исторически план не са преливали от любов - ни от първи, ни от втори, ни от трети поглед. Интересен обаче е голият патос на омаразата към България в това четиво.

И нека да си припомним в края на увода една типично английска житейска мъдрост, казана от Лорд Палмерстон, за да не страдаме чак толкова от вчерашните, днешните или утрешните им съждения за нас: „В политиката няма приятели или врагове, има само постоянни интереси“.

(В статията са цитирани части и пасажии от брошурата)

Увод: Истината за Източна Румелия
Революцията в Източна Румелия заплашва да отвори наново целия Източен въпрос. Сърбия и Румъния вече започнаха да мобилизират своите сили, Гърция също се вънчува. Не че тези държави са гневни на Турция. Те са болезнено ревниви една към друга. Ако директно попитате гърците, сърбите и румънците, те биха начаса признали, че предпочитат турците да опустошат България, която с насилствените си действия, нанася решителен удар по пътя на стремежите си за надмощие в този регион. Всъщност, истината е, че от всички народи, населяващи от векове Югоизточна Европа, турският е единственият годед за управлява. Отоманците са по-малко умни от гърците, по-малко отрудени от българите и по-неумели от румънците, но те са родени да бъдат управляваща раса – по-честни, решителни и толерантни от всеки един от поданиците си на Полуострова. [...]

На стр. 4

границата!

ДПС също не е партия, а корпорация, създадена и отчитаща се пред съзвездията в Анкара. Подобен тип етнически партии трябва да бъдат забранени със закон, ДПС да бъде ликвидирана в този си вид, а електоратът ѝ да бъде образован и мотивиран да направи окончателен избор до сежното своята национална идентичност, защото български турци няма. Понятието български турчин е неологизъм, по нищо не различаващ се от понятието дървено желязо. Ако става въпрос за гражданството на т.н. „български турчин“ той е български гражданин; ако има друго гражданство, в него не остава нищо българско и в България би могъл да има статут на чужденец и задължително да му се отнеме постоянното местожителство, ако има такова. Ако такова лице има турско гражданство, по закон трябва да бъде лишено от българ-

ско гражданство и да потърси местожителство в Турция или където иска по света! Лице с турско гражданство, идентифициращо се като български турчин, турско езичен, претендиращо българско гражданство по рождение, съхранено за удобство, не би могло да има претенции за каквато и да е легитимна връзка с българската нация или държава. Използването на понятието български турчин трябва да бъде изключено от политическата лексика, като несъстоятелно! Български гражданин от турски произход може да има, но такова лице не може да се нарича българин. В съчетание с гражданството, използването на понятието произход означава държавата на месторождение, а не евентуален етнос или народност. Понятието турчин може да има двойно значение: турско гражданство или принадлежност към тюркската езикова група, нямаща нищо общо с България

или с която и да е друга държава, освен Турция. Тюрк не е етнос. Турски етнос няма. Прието е и се твърди, че турската нация се формира с управлението на Атагюрк – през XX век от Младотурците! При тази фактическа обстановка, лицата живеещи по българските земи от векове, които наричат себе си български турци или онези, които употребяват в българския език понятия като български турци, остават в дълг на българското общество и дължат обяснение от първо лице, кое в тях е турско: националността ли, която в самата Турция започва да се формира в началото на XX век, турският етнос ли, какъвто няма, или политическата конструкция помаци, с която се идентифицират конвертираните насила в мюсюлманската религия българи християни по време на т.н. Османско или турско робство. Помъчени българи ли са измислените български турци?

Не мисля, че би било полезно да се търси съгласие или да се прави оценка на грешките от близкото минало на една или друга партия, олигархична групировка или на отделни лица, политически престъпници, които унищожиха индустрията, ограбиха държавните активи, ликвидираха културни и исторически ценности, откраднаха поминъка на хората. Необходим е съд и търсене на отговорност по българския закон от всички участвали в разграбването и ликвидирането на държавата, като се започне от Иван Костов и компания, Филип Димитров, Стефан Софи-

янски, Евгений Бакърджиев та до днешните богочовеци, начело на държавата и действали по тяхно време и с тяхна благословия. Закони за това има – необходимо е воля и да се пробуди народния гняв!

Надявам се, че заплахата от ново робство и отчаянието не ще отключат стихията на отмъщението, а че разумът ще надделее и ще се потърси, не политическа, каквато обичат да поемат щедро управляващите, а наказателна и отговорност пред народа от ликвидаторите на държавата и обрелите България на „исторически фалит“ и самоунищожение.

2 септември 2018

Българските жестокости по-рано

През 1876 избухна бунт на българите в района на Филополис – важен търговски кръстопът на империята. В района на броженията нямаше турска войска. С помощта на изкусните и злонамерени съвети на руския посланик, генерал Игнатиев, бе набързо събрано опълчение от местна войска, което потуши бунта с преднамерена жестокост. Но тя нямаше нищо общо с покръстителните репортажи, които последваха в английската преса. Хитрият Игнатиев бе разположил предварително своите агенти по местата на свобитията и найнатата английска преса бе умело манипулирана в репортажите си. Преувеличените новини за кръвопролитията бяха една нова игра за насъскването на народите към война, за която никой у нас не беше подготвен. Мнозинството англичани бяха подведени от тези разкази, които рисуваха турците като „нечовеци“. А истината е, че едва ли никой от тях бе взел действително участие в тези жестокости. Бунтът бе потушен от самите българи или по-точно, от т.нар. *ломаци* (българските мюсюлмани по селата), които бяха разявени от многобройните безчинства на бунтовниците спрямо жените им. [...]

Гърците, а не славяните трябва да наследят турската власт

В края на войната Русия се опита да създаде една Велика България - от Дунава през Стара планина, та чак до Егейско море. Това щеше да бъде не само инструмент или етап от завладяването на Константинопол, но и смъртоносен удар върху надеждите на гръцката нация, която има законни аспирации да наследят турската власт южно от Стара планина. В наш интерес е гърците, а не славяните да наследят властта, ако турската империя си отиде. Гърците са наши приятели и по инстинкт, и по традиция, и по интерес...

Гърците са много по-висша раса от българите и естествено биха третирали по-справедливо мюсюлманите. Още повече, че гърците са си и някогашни владетели на всички тези земи. Така че, ако се налага друг да измести турците между Стара планина и Егейско море, то това трябва да са гърците и в никакъв случай българите. [...]

Авторите на новата революция

Всъщност, Източна Румелия, която номинално се на-

мираше под турска власт, но бе самоуправляваща се територия, имаше по-добра и по-демократична конституция, отколкото българите, управлявани от Принц Александър (Батенберг), който отхвърли действащата конституция и премина към деспотичен режим, който напоследък смегчи, но за сметка на това, се заобградил с руски генерали и длъжностни лица...

Тази нова революция е дело на панславистката общност, със седалище в Москва, която постоянно гледа към Южните Балкани. А и самата идея за нова война е популярна сред българите, които доста добре се забавля-

хора бяха и продължават да са третирани по един вулгарен и нечуван начин. Повечето от тях вече са лишени от своята земя и имущество. Рединца от тях зарязаха всичките си притежания и гордо напуснаха тези територии, за да не бъдат повече унижавани от алчните чакали на местната българска бюрокрация. В някои райони, като например този на Шумла, до Кърджали, в Източна Румелия се стигна до позорни безчинства срещу мюсюлманите и най-вече, жените им. Гърците в Румелия също бяха подложени на тормоз и гонения от българските власти, които дори напоследък забраниха езика

шениа. Единственият шанс за мир по тези земи е връщането на досегашното статукво.

А за в бъдеще трябва да направим всичко по силите си, за да държим под контрол дивашкия славянски елемент на Балканите и да издигнем ролята на Гърция, която в момента не може да заеме полагащото й се място. Гърция и Турция са тези две сили, които бързо биха разцъфтяли чрез единението и съгласието си. Непоколебимият кураж на турците и интелектуалната проницаелност на гърците вещаят една чудесна комбинация. Заедно те биха отстоявали интересите си; поединично, те ще бъдат лесно смачкани от

та война, в която сърби, гърци и българи ще воюват едни срещу други и всички вкупом – срещу Турция...

Но за Англия това повдига и един далеч по-сериозен въпрос. Руските сили, които са винаги напрек за нови територии, в момента се стремят към Мала Азия. Тези красиви земи и тяхното трудолюбиво население не трябва да стават предната жертва на деспота от Санкт Петербург. В светлината на наблюдаващите конфликти в Индия ще бъде чиста лудост да се позволи на Русия да има на свое разположение огромни съюзнически територии, пари, богатства и нови стратегически позиции. Следовател-

АНГЛИЯ СРЕЩУ СЪЕДИНЕНИЕТО

Една по-особена английска „честитка“ за българското Съединение: Брошурата „Българите – такива, каквито са“. Част 1

но, дълг на всеки англичанин, който желае доброто на своята страна, на Индия, на човешките свободи и на многото народи, населяващи Балканския полуостров, е да не помогне по никакъв начин за тази славянска конспирация, която се извършва в България. Много и стратегически по значението си въпроси, произтичат от това малко местно брожение във Филополис. Те могат да повлияят на съдбата на милиони хора и може би и на съдбата на нашата собствена Империя. В името на хуманизма и сувереността си, нека всички англичани постъпят като истински патриоти с държавническо мислене, а да не се подведат от раздухваните сантименти на разни фанатици. Не допускайте народът ни да бъде заблуден от престорените вопли за „националност“, които ще послужат единствено за нарастването на руската мощ или пък от неясните генерализации на понятието „свобода“, които ще доведат единствено до оправданието на поголовния грабеж и геноцид на всички неславянски раси. [...]

*Въпросният генерал Гордън от книга 1 и 3 е Чарлз Джордж Гордън – генерал-майор от Британската армия, дебютирал по време на Кримската война. Наричали са го Гордън Паша. След това бил главнокомандващ на армия в Китай, а през 1873 г. става генерал-губернатор на Судан. Умира през 1885, в годината на Съединението. Тогава е издадена и първата книга, за почитане на делото му. Третата книга от списъка, индексирана с автор *Patriotic Association*, е писана по негови мемоари. С една дума, можем само да гадаем каква е връзката между Чарлз Джордж Гордън и *Patriotic Association*. Дали я е основал или я е финансирал, не се знае, но факт е туркофилството на генерала – участник в Кримската война.

Статията подготвиха: Никола Филипов и Евгений Кайдъмов

КОАЛИЦИЯ ЗА СПАСЕНИЕ НА „ОСТАВАЩИТЕ“

След катастрофата на пътя убиец край Своге и дни преди националния празник, Денят на Съединението, в управляващата народно патриотична коалиция се разрази такава буря, че министърът на отбраната отиде на председателски съвет, надянал синя каска на главата. И всичко това заради поисканите от премиера Бойко Борисов оставки на трима министри от квотата на ГЕРБ: министърът на регионалното развитие Николай Нанков, министърът на вътрешните работи Валентин Радев и министърът на транспорта Ивайло Московски.

Последните двама отдавна са си заработили изпъждането в очите на обществеността. Радев, заради масовото убийство в Нови Исър и бягството на затворници от Централния Софийски затвор, завършило със стрелба и два трупа в центъра на Ботевград. Московски, заради корупцията при раздаването на шофьорски книжки и лицензи за международни превози на транспортни фирми, заради концесията на летище София и трагичното състояние на БДЖ. Но, не е луд този, който изяжда два зелника. На човека, който не може да управлява и каруца, Борисов повери транспорта на България в три последователни управленски мандата. А Валентин Радев удари дъното на безсрамие, след като с едно безобидно пътно транспортно произшествие в Харманли, в което участва бащата на президента, се опита „за захлути“ трагедията в Своге, при която загинаха 17 души и над 20 бяха ранени и който не може да бъде приписан на Орешарски или на тройната коалиция. Както и скандалите с Търговския регистър и фалиралата застрахователна фирма Олимпик не могат да бъдат приписани на никой от българските ханове.

Очевидно пиарите на ГЕРБ са по-некадърни и от нарочените за смяна трима министри. Но преди техните оставки да бъдат „входирани“ в НС, в редиците на управляващата партия ГЕРБ и нейните коалиционни партньори се надигна такъв поплак, че Борисов трябва три пъти да е станал пишман, задето се опита да неутрализира натрупания обществения гняв, хвърляйки три глави на кучетата. Въпросът бе разгледан на председателски съвет на управляващата коалиция още в понеделник 3-ти септември. Резултатът е известен, но до него се стигна с кавги и скандали. От страна на вицепремиера Валери Симонов и НИК на НФСБ Борисов бе заклеймен в авторитаризъм и еднолично решаване на кадрови проблеми, преди да са ясни резулта-

тите от разследването на катастрофата край Своге. Лидерът на НФСБ Симонов дори заплаши с излизане на партията от управлението, а спрямо партньорите си в малката коалиция ОП използва квалификации, каквито не е правил и по адрес на ДПС. Председателят на ПП „Атака“ и председател на ПГ на ОП Волен Сидеров му отговори в същия дух, заключавайки, че коалицията може да продължи и без НФСБ. Лидерът на ВМРО

билоността, с която управляващите оправдават нежеланието си да приемат едни предсрочни избори, се оказа също толкова фиктивна, подобно на отнесена от ТИР или автобус крайпътна мантинела, или път, покрит с асфалт, примесен с варовик. И то, положен от фирмата ТРЕИС ГРУП...!

Къде беше премиерът Борисов по време на тези сътресения? Първо, в Черна гора, където беше награден за принос към евроатлантическата интеграция на Западните Балкани. После отлетя за Израел, където участва в международен форум по контра-тероризма и прие благодарности от домакините за спазването на българските евреи. Колкото по-далеч от България, толкова по-добре! Но, като казахме спасяване, кой ще спаси днес България от

и министър на отбраната Красимир Каракачанов се опита да успокои развилнелите се „патриоти“, оправдавайки частично и Симонов, и Сидеров, и Борисов. Всичко, санким, произтичало от лошата комуникация между „съдружниците в престъплението“. На нарочна пресконференция след председателския съвет на малката коалиция, Цветанов, Сидеров и Каракачанов се опитаха да замажат конфликта, но след като Илиана Беновска намекна, че ГЕРБ е усмирила с пари скаранияте „патриоти“, Валери Симонов не издържа и буквално я наруга заради „провокативния и гаден въпрос“.

Както и да е. Зачената в грях, след редица клевети „Никола С. Борисов“ от страна на ОП, управляващата коалиция оцеля. Оставките на тримата министри се оказаха малък препъни камък по пътя към голямата цел – изкарването на мандата до край. Ста-

всичките си критики, предупреждения и ултиматуми към Борисов, ОП няма да напуснат правителството, докато Борисов не „хвърли кърпата“. Няма по-здрава спойка за една коалиция от келепира на властта. Още повече, че покана за „споделяне на отговорността на управлението“ очакват хората на Веселин Марешки и тези на Мустафа Карадайъ.

Само че, както каза Цветан Цветанов, „Тези, които искат да ни свалят от власт вече губят търпение“. Но, ако той визира само БСП и ДПС, или извън парламентарната опозиция, ще събърка. Защото, отчаян от политическия „елит“, народът може сам да потърси алтернатива. Факт е, че преди седмица група разгневени от корупцията в Министерството на транспорта последователи на Николай Колев

Кави „евроатлантическа ценност“ при такъв манталитет?! Както казва героят на Ст. Л. Костов, Големанов: „Партията без членове може да остане, но без кандидати за депутати и министри – никога!“

Само че сагата с министерските оставки далеч не е завършила. Миналия четвъртък, 13 август, когато Народното събрание трябва да гласува промени в правителството, народните представители разбраха, че не могат да направят нищо, докато президентът Радев не подпише указ, с който да освободи главния секретар на МВР Младен Маринов, когото Борисов беше предложил за министър на вътрешните работи. Оказа се, че президентът е отлетял за Латвия без да подпише въпросния указ и от чужбина обясни, че няма да работи под натиск. На всичко отгоре, номинираният за министър на транспорта заместник министър на икономиката Александър Манолев декларира, че отказва да оглави транспортното ведомство. Понеже срещу него се водела компроматна кампания от някои групи, които той не посочи поименно. Така въпросът с правителствените рокади остана да се обсъди на коалиционен съвет в понеделник, 17 август. След това ще се чака президентският указ за освобождаването от длъжност на Младен Маринов и ако това стане факт, топката ще бъде върната отново в полето на парламента. Понеже не могат да осигурят хляб, управляващите предлагат на електората зрелища. От времето на Древния Рим до наши дни – все тази игра се играе.

Босия се опитаха да извършат граждански арест на заместник министър на транспорта Ангел Попов, когото обвиняват за търговията с шофьорски книжки.

Колкото и да презира човек днес управляващите „съдружници в престъплението“, които се карат като цигани в катун, не може да не признае, че има и по-лоша опция от тази коалиция. И тя е коалицията на ГЕРБ, ДПС и

те и примирение и апатия от страна на управляваните.

На нас българите ума ни идва обикновено отподире. Поне така мислят за нас турците. За това и имаме такива народни умотворения : *след гвжд качулка*. Имаме и други : *Бий самара за да се сеца магарето*. Но общо взето нито навреме потретираме, нито акълта ни идва когато трябва. Критикуваме властта по кърчи и кафенета, вместо да замени оръжието с критиката с критика на оръжието. Сакън - имам предвид тогата, Антоне, не автомат „Калашников“.

30РА

НАШ ДЪЛГ Е ДА НЕ ДОПУСНЕМ

По инициатива на градския съвет на ГС на БСП, Българският антифашистки съюз и Сдружението на ветераните, в София, на 9.09.2018г, пред Братската могила в Борисовата градина, се състоя традиционният митинг – поклонение, пред паметта на жертвите на антифашистката борба, пред костите на мъчениците, легнали в поругения и умишлено negliжиран, от столичните власти, вече от години, паметник на загиналите антифашисти.

Под звуците на „Шумете дебри и балкани“ и „Партизан за бой се стага“, хиляди столичани склониха глави пред имената и примера на светлите герои в неравната битка с фашизма.

Тържественият митинг бе открит и ръководен от Борис Цветков – председател на ГС на БАС, който в своето слово заяви, че **антифашистката борба в България, наред с отговорностите за съдбата на народа и държавата, се характеризира преди всичко с възновяващата идея на социалистическия идеал за един по-справедлив свят.**

Вълнуващи слова, избрани части от които поместваме, произнесоха: Евгений

Бели, проф. Мариела Модева и народния представител и зам.председател на ГС на БСП – Христо Проданов. С особено внимание множеството посрещна неписаната реч на Ива Евгениева, представител на младежкото социалистическо обединение в БСП. Екипът на „Нова Зора“ се оказа неподготвен за запис на нейното бойко и вдъхновено слово, което заслужаваше да намери място на нашите страници. В някои от следващите броеве, ще представим на нашите читатели обстоен разговор с Ива Евгениева, която ветерани, строители на социалистическа България, младежи и хиляди граждани изпратиха с продължителни аплаузи. Те отнесоха в сърцата си топлата вяра и неумиращата надежда, че е несвършваща щафетата на социалната кауза и любовта към Родината.

ЗОРА

9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г. – ТЪРЖЕСТВО НА ВОЛЯТА ЗА СВОБОДА НА НАРОДА

Слово на Христо Проданов: народен представител и зам.председател на ГС на БСП

“9 септември 1944 г. постави началото на възраждането и модернизирването на свободна България. На тази дата нашата родина тръгна по пътя на социалната и справедлива държава. И днес категорично можем да кажем, че България беше социална и справедлива държава през втората половина на 20-и век, каза Христо Проданов в словото си. - Нека не забравяме, че в периода 1941-1944 година без съд и присъда са хвърлени в затвори и са убити хиляди българи само заради това, че се осмеляват да кажат “не” на държавния тероризъм и че искат свобода за народа. Затова ние, от БСП, не можем по никакъв начин да приемем опитите датата 9 септември да бъде отречена. Не можем нито да приемем, нито да допуснем позорна гавра с паметта на загиналите антифашисти, разрушаване на техните паметници и мемориални плочи и оскверняване на братските могили. Нямаме право да допуснем историята да бъде изкривена и на нашите деца да бъде

втълпявано, че в България никога не е имало фашизъм и по тази причина не е имало и антифашизъм. Нямаме право да позволим това заради паметта на десетките хиляди синове и дъщери на България, загинали в борбата срещу фашизма. Затова 9-и септември трябва да продължи да ни събира. За да ни припомним, че фашизмът като идеология днес не е само лош спомен от миналото. Че увлечени във всекидневните битки за надмощие в парламента, ние, политиките, като че ли не забелязваме тревожните сигнали за неговото възраждане - крайната разруха на държавата, рязкото обедняване на нацията, срива на ценностите, унищожаването на националните идеали, заличаването на паметта”.

ВЪЗРАЖДАНЕТО НА ФАШИЗМА

ДУХОВНОТО НЕБЕ НА БЪЛГАРИЯ

Уважаеми другарки и другари!
Ние пак сме тук! Никой не е забравен и нищо не е забравено. Отново се прекланяме пред паметта на загиналите, които жертваха живота си верни на светли идеали и изгълнени с любов към Родината. Антифашистката съпротива спаси България от национална катастрофа, запази непокътнати границите на страната ни, склучи Парижкия мирен договор и отвори вратите към съюзените народи, с които участвахме в разгромяването на фашизма!

В кървавата борба паднаха 9 140 партизани, 20 070 ятаци и помагачи, бяха опожарени 2139 яташки и партизански домове. Когато признаваме и слушаме тези цифри от дистанцията на времето те звучат сухо, безпристрастно като статистическа информация, без да може да се почувства колко мъка, болка и скръб има във всяка цифра. Нима има метрична система, която би могла да измери, например, предсмъртния ужас на децата от Ястребино – седемгодишните Ценка, Цветанка и Стойне, десетгодишните Иван и Димитрина и дванайсетгодишната Надежда – разстреляни заедно с родителите си на 20 декември 1943г. Нима има метрична система, която би могла да измери мащабността на човешкия дух на Никола Вапцаров, Антон Попов, Атанас Романов, Петър Богданов и Георги Минчев, които с песен на уста и гордо вдигната глава посрещнаха залпа на ексекютурите Гарнизонното стрелбище на 23 юли 1942 г. и преминаха в редиците на безсмъртните, на великите, на онези, които подпират с раменете си духовното небе на България. Един от тях Антон Попов, в своето предсмъртно писмо до родителите си написа: „Умирам за един нов свят, който ще огрее с такава силна светлина, с такава хубост, че моята жертва за него е нищо.”

В търсене на тази мечта след 9 септември 1944 година тези, които останаха живи сътвориха подвига на социалистическото строителство. Те преоброизаха България и от безнадеждно изостанала страна с аграрна икономика и селско население я превърнаха в модерна европейска държава с висок жизнен стандарт, достъпно и качествено образование, всеобщо и безплатно здравеопазване – страна, която осигуряваше на всички свои граждани възможност за достоен живот.

Девети септември - това е денят, в който България пое пътя на своето народнодемократично развитие!

Девети септември - това е денят, когато исторически се полагат основите на социалната държава!

За това днес на 9 септември ние трябва да си спомним за тези преди нас, които дадоха здравето и живота си за свободата на българския народ, да осъзнаем огромната си отговорност пред тяхната памет и пред България и с нови сили да вървим напред!

Евгений БЕЛИ

Изминаха 74 години от онзи 9 септември 1944, когато в България се случи една голяма, революционна промяна. Сигурно днес всичко трябва или поне трябва да е много различно, но не е. Днешната България много прилича на онази от лятото и ранната есен на 1944 година. Отново огромната част от населението тъне в мизерия. Отново тя имаше управление, което води страната ни към прага на тежка национална катастрофа, този път демографска. Отново умират невинни хора, този път убити от престъпно беззаберие и безкрайна алчност.

Днес България отново има нужда от революционна промяна, от нов 9 септември, който отново да спре пропадането на българската държава и общество. Днес България отново има нужда от съвременна визия за развитие, което да и донесе едно по-добро бъдеще, от визия за нов градеж и създаване, за нова модернизация, за преодоляване на бедността и мизерията, за възстановяване на здравеопазването и образованието, за нов демографски подем.

Да насочим нашите усилия за радикална промяна на държавата, за да се пресекат всякакви условия за корупция и злоупотреба с властта и да създадем такава държава и такива условия за живот, за каквито мечтаехме и жертвахме своя живот и живота на своите близки наши предшественици в жестока антифашистка съпротива. Това е задачата днес – борба за делото на българските антифашисти!

Девети септември - това е денят на победата над българския фашизъм!

Девети септември - това е денят, в който България пое пътя на своето народнодемократично развитие!

Девети септември - това е денят, когато исторически се полагат основите на социалната държава!

За това днес на 9 септември ние трябва да си спомним за тези преди нас, които дадоха здравето и живота си за свободата на българския народ, да осъзнаем огромната си отговорност пред тяхната памет и пред България и с нови сили да вървим напред!

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК!

Историята никога не променя хода си в посока назад. Събитията, които са предизвикали 9 септември са анализирани от историците. За нас обаче е важно да се запитаме защо тази дата е значима днес, защо я отбелязваме, защо всяка година на днешния ден почитаме жертвите, които не пожалиха живота си, не търсеха слава, не помислиха за сигурността си, не се поколебаха да се противопоставят на разрухата, неравенството, бедността, подгизването, липсата на перспектива в едно разпадащо се общество, в тежък и превратен за света период, края на унищожителната Втора световна война. Там, където е пролята кръв за постигане на един идеал, е трудно да се оценява безпристрастно. Затова и оценките за днешния ден са противоречиви, но за нас, тези, които сме тук, 9 септември е свързан с Народната република. И както и да се оценява от днешна гледна точка този период, не може да се пренебрегнат фактите, че тогава България беше мирна, сигурна и социална държава. Държава, която полагаше грижи за образованието, културата, здравеопазването. Да, вярно е и това, че тя приключи своето съществуване на 10 ноември 1989 година. Причините - предстои да бъдат изследвани в детайли, но ние, които сме съвременници на периода след 10 ноември 1989 година, знаем, че българското общество плати и все още плаща висока цена за коренните промени, които настъпиха във всички сфери на живота. Очакванията бяха големи, надеждите също. Днес страната ни е член на Европейския съюз и се определя като правова държава, но още по-важно е как се чувства мнозинството от българските граждани, защо мнозина предпочетоха да напуснат Родината ни, защо общественото недоволство изригва всекидневно, породено от несправедливостта и ширещото се неравенство. Защо сме тревожни за утрешния ден? Защото днешната държава често нехае за хората, те не са важни, те не са в центъра на нейните политики. Важни са парите, печалбата, просперитетът на малциня за сметка на огромното мнозинство. Защото я няма хуманността, няма я чувствителността към болките и проблемите на хората.

ИСТОРИЯТА Е МЪДЪР СЪДНИК

ември знаем, че българското общество плати и все още плаща висока цена за коренните промени, които настъпиха във всички сфери на живота. Очакванията бяха големи, надеждите също. Днес страната ни е член на Европейския съюз и се определя като правова държава, но още по-важно е как се чувства мнозинството от българските граждани, защо мнозина предпочетоха да напуснат Родината ни, защо общественото недоволство изригва всекидневно, породено от несправедливостта и ширещото се неравенство. Защо сме тревожни за утрешния ден? Защото днешната държава често нехае за хората, те не са важни, те не са в центъра на нейните политики. Важни са парите, печалбата, просперитетът на малциня за сметка на огромното мнозинство. Защото я няма хуманността, няма я чувствителността към болките и проблемите на хората.

Проф. Д-р Мариела Модева

Затова нашата мисия е високо отговорна – да превърнем енергията на идеите, в енергия на действията. Да усещаме пулса на хората и да се опрем на просветеното гражданство, да сме компетентни и подготвени за предизвикателствата на днешния и на утрешния ден. Да върнем доверието на хората и да покажем не на думи, а с конкретни управленски действия, че дълга България е възможна. Не най-бедната, най-корумпираната, най-изоставащата, а страна, способна да развива наука, иновации, да осигурява на своите граждани достоен живот в справедлива държава. Вече имаме предложената „Визия за България“ – една платформа за дискусии, обсъждане на идеи и отправна точка за подготовка на сериозна и адекватна на реалността управленска програма. Да защитаваме тезите си не с аргументите на силата, а със силата на аргументите, не с реториката на лишените от съдържание обещания, а с честност, компетентност, грамотност и култура. За да ни вярват, думите и делата трябва да са в единство. Защото имаме история, а не сме резултат от политическо инженерство и защото не искаме Родината ни да бъде обречена. Не желяем децата ни да се превърнат в хладни циници, а искаме да бъдат съзидатели, които да влагат знанията и талантите си в българското общество.

Заради всичко това днешният ден е важен, за да си припомним историята, да извлечем поуки от миналото и да се отправим към бъдещето.

За по-малко от половин век от 1945 до 1984г. потреблението на електроенергия в България се увеличава 128 пъти. В периода 1974 – 1984г. производството на електроенергия, на жител средногодишно, нараства с 236 квтч. По този темп България е пета в Европа и десета в Света. С по-голям принос са само Норвегия, Швеция, Исландия и Финландия.

От общо 209 страни в света в периода 1988-1989 г. България заема първо място на човек от население в света по производство на електрокари, мотокари и цигари. Това е една от страните с най-експортни икономики в света – 15-то по износ в долари на човек от населението. Ако през 1939 г. само нищожните 4.3 % от българския износ е преработена продукция, то през 1989 г. 96 % е промишлена продукция.

Посещавайки през 1990 г. две от най-значимите машиностроителни предприятия в България, експерт от американски специалисти, който ще напише доклада Ран-Ът, отбелязва, че това са „машиностроителни центъра на световно равнище... Тези заводи са оборудвани основно с немска, японска и в по-малка степен чехословайска техника и апаратура“. България е на първо място сред източноевропейските страни по пълнота на телефонизация, което е индикатор за степен на развитие на комуникационните технологии, свързани с третата индустриална революция. През 1989 г. в нея има 28,7 телефонни линии на 100 души, докато в следващата я ГДР те са 23,3, в Чехословакия – 12, в Югославия – 12,9, в Унгария – 10, в СССР – 9,7, в Полша – 8.0.

През 70-те и 80-те години страната се опитва да развие ускорено най-модерните области на технологическо развитие. По статистически данни пред 1989 г. на електрониката и далекосъобщителната техника се падат 25 % от българското производство. От началото на 60-те години България се специализира в производството на компютърни дискови периферни устройства и разнообразна компютърна и електронна промишленост. През 1980 г. България е третата страна в света след САЩ и Япония, която произвежда микропроцесорни системи. Вярно е, че това е копие на Motorola, но и Япония, която е преди нас, излиза на пазара с копие на продукт на Intel. Благодарение на научно-техническото разизнаване и стратегия на развитие България е сред страните с най-развита електроника на света, бивай-

ки в своите разработки няколко години след САЩ. Създадени са широки възможности за научноизследователска дейност и производство в такива области като микроелектрониката, големите изчислителни системи, паралелните архитектури с много висока роизводителност за научни приложения, миникомпютърните системи, микропроцесорните компютърни системи и инструменти, дисковите и лентови периферни системи, периферните системи с единичен запис и дисплеи, оптоелектрониката. Българската електронна индустрия притежава

теми; големи компютри; високопроизводителни универсални изчислителни машини и миникомпютри; микропроцесорни системи и инструментни; дискови и лентови периферни системи и носители; видеотерминални и периферни устройства с единичен запис и оптоелектроника. Докато качеството на продукцията като цяло варира в широки граници, отразява 70-80% от компонентите и възлите, необходими за крайните изделия. В действителност средно 25-35% от компонентите се закупуват с кон-

бинат за системи и електронна техника” (Русе), “Завод за инструменти, електроника и нестандартно оборудване” (Шумен), Завод “проф. Кр. Добрев” (Харманли), “Завод за телефонна и телеграфна техника” (София), “Завод за улплътнителни телефонни системи” (София), “Завод за радиорелейна апаратура и влакнестооптични системи” (София), “Завод за механични конструкции” (София), “Завод за градивни елементи” (София), “Завод за печатни плънки” (София), “Завод за битова електроника” (София), “Инструментално-механичен завод” (София), “Завод за зо-

собщителна техника, Институт за интегрирани комуникации и автоматизирани системи, Институт за радиоелектронни технологии, СЕСТЕМИЗОТ – в София, Шумен и Благоевград, ангажирани в разработката на системи за обработка на данни и телекомуникация, работят четири хиляди души, което е повече отколкото четвърт век по-късно, когато всичко е унищожено, работят в БАН. ИНКОМС е водещият доставчик на радиоелектронна техника в бившите социалистически страни. Разполага с мрежа за продажби и сервизно обслужване на място. Продажбите му в чужбина се реализират чрез две търговски организации – ИЗОТИМПЕС и ТЕЛЕКОМ, които уреждат рекламната, лицензионната и разпространителска дейност.

Всичко това се разрушава варварски с реставрацията на капитализма след 1989 г. Още в 1990 г. в доклада Ран-Ът отбелязва, че са започнали разрушителни процеси и вече започнало масово напускане на най-високо квалифицираната част от кадрите на българската високотехнологична промишленост. Така нар. “демократизация” на страната е по същество ликвидация на обществено богатство, деиндустриализация, деинтелектуализация и демодернизация. По данни на Международния валутен фонд брутният вътрешен продукт на страната през 1987 г. е 36.5 млрд. долара, в 1998 г. е три пъти по-малко – 12.2 млрд. долара. При това изследванията на процеса на деиндустриализация на страната стигат до извода, че той е бил подчинен повече на политически, отколкото на икономически цели.

През този период е протекла основната част от ликвидацията на българската индустрия. Броят на заетите в Сектор “Индустрия” пада от 1989 до 2001 г. от 2 млн. 32 хиляди човека на 813 хиляди, т.е. останали са около 40 % от заетите преди това. Около 1 млн. 200 хиляди души от индустрията са загубили работата си, хиляди инженери и висококвалифицирани специалисти са безработни и се занимават с дейност, която е много под квалификацията им. Брутната продукция, произведена от българската индустрия пада в 2001 на 50.8 % в сравнение с 1989 г., но сривът в електрическата и електронната промишленост, както и в машиностроителната и металообработващата промишленост е много по-голяма – до 1996 г. те намаляват три пъти. През 2001 г. обемът на брутната продукция на хранително-вкусовата промишленост намалява с 2-6 пъти в сравнение с 1989 г. Почти два пъти падат в периода 1989-2001 г. дълготрайните материални активи. При това очакванията, че привати-

заправители” (Перник), “Завод за електроакустична апаратура” (Михайловград), “Завод за електронна апаратура” (Банско), “Завод за съобщителна техника” (Благоевград), “Технологичен комбинат за слаботокови релета” (с. Баян), “Завод за пластмасови детайли” (Белица), “Завод за релета” (Рила), “Завод за инструментална екипировка и нестандартно тенологично оборудване (Благоевград), “Завод за електронна техника” (Бобошево), “Технологичен комбинат за телефонни апарати и системи” (Белградчик), “Завод за телефонни елементи” (с. Зверино), Завод “Милин камък” (Враца), Завод “В.Драмов” (Враца). В този огромен комплекс от десетки заводи на стопанското обединение работят над 40 хиляди инженери, служители, работници. В него се произвежда преобладаващата част от техниката за обработка на данни, битовата електроника и телевизорите в България, автоматизирани телефонни централи, радиорелейни системи, системи с оптични влакна, телефони, телеграфно оборудване. В петте изследователски института – Централен институт за изчислителна техника, Институт за

9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г. И ИНДУСТРИАЛИЗАЦИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

“Ние изграждаме живота, животът изгражда нас”

технологични възможности за проектиране и производство на 80-85 % от компонентите и възлите за производството на крайни изделия. Благодарение на всичко това страната е основен доставчик на компютърни системи за съветските научни изследователски и промишлени институти. Страната има основен пазарен дял на компютри в рамките на социалистическите страни. Ето какво се казва в прословутия доклад на американците Ран и Ът, писан веднага след 1989 г. в раздела “Електроника” за това, което са установили в България: “От началото на 70-те години България направи огромни капитални инвестиции (както в конвертируема валута, така и в лева) в електронната промишленост, което доведе до създаване вдъхващи уважение производствени мощности и изследователски и развойни звена в областта на микроелектрониката: синхронизирани интегрални схеми, многоканални метало-оксидни полупроводници и транзисторни полупроводници; компютърни сис-

вертируема валута. Сегашните основни фондове включват както най-съвременен оборудване, така и 15-годишни морално остарели машини. Нашата преценка е, че между 70% и 80% от основните фондове са на съвременно ниво, що се отнася до технологията”.

В ИНКОМС – водещият производител на електронна техника в България има 5 изследователски и развойни института, център за обучение и софтуерна лаборатория, както и двадесет и девет завода и две предприятия за сервиз и инженеринг. Заводите, включени в него са разпределени в цялата страна, което осигурява заетост и кадрова обезпеченост на всички основни региони на страната и хармонично развитие на производителните сили. Това са съответно “Завод за изчислителна техника” (София), Завод “Електроника” (София), “Завод за механични конструкции и електронна техника” (Благоевград), Технологичен комбинат “Системи за телеобработка” (Велико Търново), “Технологичен ком-

След като „гражданската“ война, както в Турция, НАТО и ЕС наричат чуждестранната военна интервенция в Сирия, е на път да приключи с превземането от сирийската армия на последното убежище на джихадистите, провинция Идлиб в Северна Сирия, „приятелите на сирийската революция“ подеха отново фалшивия рефрен за химическите оръжия, които режимът в Дамаск се готвеше да използва срещу цивилни. По настояване на Великобритания беше свикан Съветът за сигурност на ООН с дневен ред Идлиб и химическите оръжия на Башар Асад. Заседанието на Съвета за сигурност почти съвпадна по време със срещата на върха Русия-Иран-Турция в Тегеран. И на този форум в дневния ред бе включена темата за Идлиб с оглед на готвената от Дамаск и подкрепена от Москва и Тегеран атака срещу 30-те хиляди джихадисти от фронта „Ан Нусра“ и други терористични групировки, държащи като заложник 3 милионното цивилно население на Идлиб. Напомням, че те бяха допуснати да се изтеглят безпрепятствено заедно със семействата си от Алепо и предградията на Дамаск „Дума“ и да се установят в Идлиб.

Забравили сякаш, че „Ан Нусра“ е сирийският клон на „Ал-Кайда“, а някои от останалите бандитски формирования са излезли от терористичната организация „Ислямска държава“, западните „новеколюбци“ бият тревога, че при нападенията на сирийската армия срещу Идлиб и въздушните удари на руската авиация ще загинат деца. А, както заявя британският премиер Тереза Мей, децата в Идлиб били много повече от джихадистите. Освен това, според турския президент Реджеп Тайип Ердоган, ударите срещу Идлиб щели да вдигнат нова бежанска вълна, която ще се отече към Турция. А неговата страна и без друго приютявала 3,5 млн. сирийци и не можела да приеме нито един бежанец повече. Но Турция не можела и да гледа безучастно очертаващата се хуманитарна катастрофа в Идлиб. Не и, докато в Северна Сирия има турско военно присъствие. „Когато заради интересите на режима се убиват десетки хиляди невинни хора, не можем да бъдем съучастници в такава игра, нито да останем сеиждрици“, каза Ердоган след срещата на върха в Тегеран. Посланието му беше излъчено в Интернет на пет езика: турски, руски, арабски, персийски и английски.

На война, като на война!

При въздушни удари и масирани атаки по суша срещу гъсто населени райони като Ракка и Идлиб неизбежно ще има и цивилни жертви. И в Ирак на Садам Хусейн имаше беззащитни цивилни, включително и деца, но тогавашния държавен секретар на САЩ Мадлин Олбрайт каза, че гибелта на 50000 сирийчета е приемлива цена за свалянето на диктатора. Въпреки че прословутите оръжия за масова поразяване (ОМП) на Садам Хусейн така и не бяха намерени, тези деца не бяха пощадени. А когато иракските химически арсенали съществуваха и Садам обгазяваше с тях иранските войски, никой на Запад не го осъди! През март 2003 г. Ирак беше атакуван от САЩ и Великобритания, чиято агресия се оправдаваше от Вашингтон и Лондон с фалшива информация за иракските ОМП, предоставена от британските разузнавателни служби на премиера Тони Блеър и президента на САЩ Джордж Буш-младши. Същите служби трябва да са осигурили и „доказателствата“, че

защитата, частната собственост ще направят икономическа по ефективна и ще повишат производителността на труда не са се осъществили. Данните показват, че производителността на труда в частните предприятия през 2001 г. е по-ниска от тази в държавните. През 1989 г. сектор “Индустрия” произвежда 51.5 % от брутната добавена стойност в страната, през 2001 г. този дял пада на 28.5 % . Ако вземем индекса на промишлената продукция

ВСИЧКИ ОБИЧАТ ИДЛИБ!

сирийският режим се готви да използва химически оръжия срещу Идлиб. Те са толкова достоверни, колкото и информацията за химическата атака на Башар Асад срещу град Хан Джейхун и предградията „Дума“ на сирийската столица. В ход е инсценировка за това, че Башар Асад е преминал „червената линия“, която да оправдае вече официалната военна интервенция на „сдружилците в престъплението“ САЩ и Великобритания. За тази цел на терена са изпратени финансираните от Англия „Бели каски“, които ще документират „зверствата“ на сирийския диктатор. Дали пък бившият британски външен министър Борис Джонсън не е прав, уподобявайки Тереза Мей на „камикадзе“?

Василий Небендя: Нима смятате, че светът слепешком ще ви повярва?!

Междувременно, американският президент Тръмп, който преди шест месеца обеща да изтегли американските войски от Сирия, изглежда е бил разубеден от Пентагона и Военнопромишления комплекс. Плана се промени. САЩ се връщат на терена в Сирия, обяви турският всекидневен вестник „Миллиет“ (08.09.2018). След новината, че Русия ще проведе операция към района, в който се намира военната база Ал Танф (Южна Сирия), американската армия започна военно учение. Според специалното съобщение на „Вашингтон пост“, за целите на Вашингтон в региона лидерът на САЩ е приел прилагането на военно усилие с неопределен срок и на голям дипломатически натиск. Позовавайки се на източници от Държавния департамент, „Вашингтон пост“ предава, че войната срещу терористичната организация „Ислямска държава“ е почти приключила и цел №1 на Пентагона е изтеглянето на иранските войски от Сирия. В новата политика за Сирия има и сформирани на едно правителство и на институции, които всички сирийци и международната общност приемат. Според „Вашингтон пост“ онова, което е променило мнението на Тръмп за Русия, която той смяташе за партньор, е помощта й за Иран. Русия и Иран, които в гражданската война застанаха до Башар Асад, се готвят да атакуват Идлиб-последния вилает в ръцете на опозицията. Председателят на Съвета на началник щабовете на САЩ генерал Данфорд каза: „Тръмп очак-

ва от нас военни опции и ние актуализираме опциите според развитието на събитията“.

Що се отнася до

„преминаването на червената линия“

от страна на Башар Асад, говорителят на руското Министерство на отбраната Игор Конашенков изтъкна, че пригответенията за провокацията на терористите с употреба на химическо оръжие в Идлиб почти са завършили. И, че сигналът за началото на провокацията ще бъде пристигането в Сирия на специален екип от „някои чуждестранни приятели на сирийската революция“. А на гореспоменатото заседание на Съвета за сигурност на ООН постоянният представител на Русия в ООН Василий Небендя заяв: „Държат Дамаск и Русия отговорни за организираните от самите тях нападения с химическо оръжие. Това е както в книгата на Азата Кристи „Местопрестъплението“. В някаков вестник се съобщава мястото и времето, когато ще се извърши престъплението. После любопитните изват на адреса и не са разочаровани. Нима смятате, че светът слепешком ще ви повярва?! Дамаск не притежава нищо химически оръжия, нито план за тяхното използване. Препреждения от този тип ние разглеждаме като призив към терористите да извършат

нападение с химическо оръжие, отговорността за което да се стовари на компетентните сирийски власти. В Сирия бяха вкарани химически оръжия и екипировки с цел да бъдат намерени при провокативните действия. Бойците бяха обучени от западните разузнавателни служби“.

Обсебеността на западните политици и „независимите“ медии от идеята, че за всички световни бедни е виновен руският президент Владимир Путин, достига комични висоти. Неотдавна телевизия „Рашиа тудей“ се надсмя над един репортаж на CNN от срещата на върха в Тегеран, където под кадрите от пресконференцията на тримата участници тееше текст, в който Ердоган бе заменен с Путин: „Путин, Рухани и Путин след срещата на върха в Тегеран“. По този повод „Рашиа тудей“ пусна в официалния си акаунт следния ироничен туйт: „На тези от CNN в ума им е само Путин!“.

Впрочем, атаката на Идлиб от страна на подкрепяната от Русия и Иран сирийска правителствена армия започна. До излизането на този брой на вестника може вече да са обявили и за използването на химическо оръжие. Естествено, от войските на Дамаск, не от терористите. Навръх 9-ти септември вестник „Миллиет“ вече извести, че някаква болница в Идлиб била бомбардирана и разрушена с варелни бомби, хвърлени от хеликоптери на режима на Асад. Нищо ново под слънцето.

На стр. 10

периферен капитализъм е на последно място по индекс на глобална конкурентоспособност, с най-малко патенти в страната и чужбина на милион жители сред 27-те страни от ЕС, с най-ниски възможности за творчество и иновации, а българската икономика е сред най-слабо обновяващите се икономики. На последно място е в ЕС и на 96-та позиция в класацията на Световния икономически форум по индекс на иновации.

Българската промишленост е ориентирана предимно към секторите на природните ресурси и евтината работна ръка. Около 75 % от износа се формира от преработени суровини, нискотехнологични продукти и изделия без значима добавена стойност. При това тенденцията е на непрекъснато намаляване. Така например по данни на Eurostat броят на заетите във високотехнологичните сектори на промишлеността в България като процент от общата заетост е намалял от 0,57% през 2000 г. до 0,45% през 2005. По произведен в страната високотехнологичен продукт България се е сринала на последното място в сравнение с всички 27 държави в ЕС. Имаме повече от двойното изоставане от средноевропейските показатели, което не само не намалява, но и непрекъснато се увеличава.

ЗНАМЕНИТ ЮРИСТ И РОДОЛЮБЕЦ. 110Г.

На 08.08.2018 г. се навършиха 110 г. от рождението на проф. Владимир Йосифов Кутиков /08.08.1908 г. – 05.04.1980 г. Хората се раждат и умират, но остава спомена за тях и тяхното дело. Делата на проф. Владимир Кутиков, не бива да бъдат забравени. Знаменит юрист, пламенен родолюбец. Той вгради живота си в юридическата наука и издигна високия престиж на българското международно право с една отдаденост за добруването на България и народът ни, които заслужават да бъдат помнени и повтаряни и години след неговия непродължителен живот. Той е роден в гр. Варна и през 1928 г. завършва средното си образование във Френския колеж в гр. Пловдив, а висшето си образование през 1932 г., в Юридически факултет на Софийския университет.

В периода 1932-1936 г. се занимава с журналистическа и преводаческа дейност. След успешен конкурс през 1936 г. постъпва на работа в Дирекция по печата към Министерството на външните работи. В последствие е изпратен като легационен секретар в българското дипломатическо представителство в Букурещ, а по-късно е назначен за ръководител на службите по печата и консулските дела в българската легация в Париж. След това, като дипломатически служител в Министерството на външните работи, е назначен за секретар на първото Регентство в България /1943-1944 г./ . През 1946 г., след конкурс, е избран и назначен за редовен доцент по международно публично и международно частно право в Юридически факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Високо признание за неговата работа в представителството ни в Париж е награждането му през 1948 г. от президента на Франция с Кавалерски кръст на ордена на Почетния легион / Ordre national de la Legion d'honneur / . Орденът е учреден на 19 май 1802 г. от Наполеон Бонапарт, по премера на рицарските ордени. Принадлежността към ордена е висш знак за заслуги към Франция. Велик ма-

гистър на ордена / Grand maitre / е Президента на Френската република. Като лична държавна награда орденът се дава за изключителни граждански или военни заслуги. Той е сребърен и има три степени : кавалер, офицер и велик офицер /командор/. Носи се на червена или синя лента, без и със „розетка“. Орденът е най-високото френско държавно отличие и е също-ставим с българският орден „Стара планина“. С Указ на Президиума на Народното събрание от 15.03.1951 г. проф. Вл. Кутиков е повишен в извънреден професор, а по-късно в редовен професор и от 1963 г. до 1974 г. е ръководител на Катедрата по международно право и международни отношения. Негов е първият учебник по „Международно частно право на НРБ“, претърпял четири издания в периода 1955 г. – 1993 г. В него са възплатени най-добрите традиции на юридическата научна мисъл. Затова учебника и лекциите които слушах като студент в Юридически факултет / 1960-1964 г. /, бяха на изключителна висота и разкриваха неговата ерудиция и задълбоченост при поднасяне на съответната материя. Наред с това той се характеризираше с човешка доброта, интелект и родолюбие. Както от него, така и от други-

телствени делегации за международни преговори и сключването на договори. През 70-те години на XX век участва в експертната група за провеждане на преговорите с Кралство Гърция относно неизплатените от България репарации по Ньойския / 1919 г. / и Парижкия /1946 г./ мирни договори, както и по спорни въпроси на Договора Моллов- Кафандарис. В резултат, за кратко време са подготвени и през 1964 г. са подписани успешно „в пакет“ 12 спогодби, които гарантират по-нататъшните добро- съседски отношения между двете страни. Професор Вл. Кутиков е член на Съвет по законодателството при Министерството на правосъдието и на Съвет по законодателството при Държавния съвет на НРБ, както и на Националния съвет за защита на мира с председател акад. Георги Наджаков и на Световния съвет на мира, Женева. Всестранната му юридическа подготовка води и до участие в изработването на проектите на редица закони и кодекси – Семейен кодекс от 1968 г., Кодекса на търговското мореплаване през 1970 г. и др.

пред служители на Министерството на външните работи, Министерството на външната търговия, Министерството на правосъдието и др. Като ценен консултант на посочените министерства и на Министерския съвет, той е включван в състава на прави-

Знакът на почетния легион

От стр. 9

Самое след лъжите за иракските ОМП и тези за отравянето в Солсбъри с нервно парализиращия газ „новичок“ на агента на МИ-6 Сергей Скрипал и дъщеря му Юлия, както и на още двама английски граждани, помислили флакон с „новичок“ за скъп парфюм, светът трудно ще се хване на новата уйдурма за Идлиб. Веднъж стомна за вода, два пъти стомна за вода, на третия път стомната се чути. Всички „обичат“ Идлиб, но всеки го обича по своему. Най-вече сирийците, които под ръководството на президента Асад са на път да възстановят суверенитета на Сирия върху цялата ѝ територия и знаят на кого да благодарят. Обект на техните благодарности няма да са САЩ и Доналд Тръмп, нито Тереза Мей или Еманюел Макрон. Защото, както пише Тунджа Бенгин („Миллиет“, 06.09.2018): „САЩ не мислят за клането, а за собствената си харизма. Същите САЩ

ВСИЧКИ ОБИЧАТ ИДЛИБ!

не издигнаха глас, когато умряха 1,5 млн. иракчани, или децата в Йемен“. А в същия брой на вестника, пенсионираният турски бригаден генерал Наим Бабюроглу отсича: „САЩ не искат гражданската война в Сирия да свърши. Подобно на тях не искат това и Израел, Саудитска Арабия и ОАЕ. За това има много причини. Първата е, че ако гражданската война завърши, ще бъде обявена победа на Русия, Асад и Иран. А това поставя в затруднение глобалната сила САЩ. Втората е, че ако режимът на Асад отново стане господар на земите си, няма да бъде осигурена безопасността на Израел. Значи, няма да се реализират

целите на САЩ за разделение и разпокъсване на Средния Изток. Трето, едно такова положение ще повлияе негативно върху операцията, която САЩ планират срещу Иран. Особено от психологическа гледна точка. Ето защо САЩ и техните поддръжници искат свалянето на Асад и гражданската война в Сирия да не свършва“. Американският журналист Роб Уудроу, който някога изкара на показ скандала „Уотъргейт“, в новата си книга, посветена на Тръмп, казва: „Той поиска да се организира покушение срещу Асад!“. Коментарът е излишен.

Петко ПЕТКОВ

ОТ РАЖДАНЕТО НА ПРОФ. ВЛАДИМИР КУТИКОВ

Проф. Вл. Кутиков, крайният в дясно, на Международна конференция.

Името на проф. Вл. Кутиков е широко известно и в научните среди в чужбина, където участва в различни научни форуми и конференции: дипломатическа конференция по интелектуалната собственост 1967 г. в Стокхолм; дипломатическа конференция на ООН относно правото на международните договори през 1969 г. във Виена и др. Той е бил и член на българския арбитражен съд и Постоянния арбитражен съд в Хага. През 1969 г. е поканен да изнесе курс от лекции по международно частно речено право в Хагската академия по международно право. По-късно Хагската академия по международно право изразява категоричното си признание към българската международноправна нау-

ка, в лицето на проф. Вл. Кутиков, а трудът „Проблеми на международното частно речено право“, послужил за основа на курса е издаден на френски език в престижното издание на академията - Recueil des curs, т. 119 / 1969-22/. Проф. Вл. Кутиков си отива от този свят доста рано, на 5 април 1980 г. В знак на дълбоко уважение и признателност на хилядите възпитаници на юридическия факултет Университетското издателство на „Св. Климент Охридски“ издава сборник с научни трудове, посветени на проф. Владимир Кутиков / Актуални проблеми на международното право, С. 2000 г./ . Сборникът е подготвен от Българската асоциация по международно право, на която той е съновател и дългогодишен зам. председател.

Във връзка с 100 годишнината от рождението на проф. Вл. Кутиков, в сп. „Общество и право“, бр. 10/ 2008 г. е поместена статията на проф. Йорданка Зидарова „ 100 години от рождението на учителя и учения проф. Владимир Кутиков“. Наред с биографичните данни, тя цитира неговото постановление в третото издание на Курса по международно право /1976 г./ : „с приятелско чувство на моите студенти от всички випуски, на които имах удоволствието да преподавам в продължение на дълги години международното частно право“, а също така завета му от писмото –завещание от 1976 г. : „Нека остана в съзнанието на хората с малкото, което съм

написал, но съм написал с дълбоко научно убеждение и с желанието да бъда полезен според силите и възможностите си на своя народ“. През 1988 г. бях поканен като випусник на Юридическия факултет, за празнуването на 100 години /сега се навършват 130 г./, от създаването на Софийския университет. Юридическият факултет е създаден през 1892 г. По това време бях носител на „Сребърна значка на Съюза на юристите в България“ и секретар на Българското нумизматично дружество. След празненствата у мен възникна идеята да предложа на декана на Юридическия факултет да се учредят музейна сбирка, евантуално към библиотеката, в която да се съберат материали за миналото на факултета и за живота и дейността на знаковите професори през изминалите години, включително техните държавни и ведомствени награди. За такива тогава считах изброените погоре. В началото на всяка учебна година първокурсниците във факултета да се запознават с материалите в сбирката, за да се гордеят с миналото на своя факултет. Депозирах предложението в канцеларията на факултета, където ми обещаха то да бъде заведено и докладвано на декана. За съжаление по субективни и обективни причини не проследих какво е станало. След доста години научих, че в Софийския университет има изграден музей и като директор е доп. д-р по история Цвета Тодорова,

10.08.2018 г.
adv. Тодор ПРЕДОВ - доктор по право, криминолог.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА (редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-рн Нико СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел./факс: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД

Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат с оригинали по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 15.09. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

От стр. 12

-Антонина Лозанова - 11 клас, ППМГ „Екарх Антим I“, гр.Видин
-Деян Христов – 9 клас, СУ „Св. Климент Охридски“, ЦПЛР, гр.Троян
-Денислав Маринов – 10 клас, СУ „Йордан Йовков“, гр.Тутракан
-Йоана Симонова – 6 клас, СУ „Георги Бенковски“, гр.Тетевен
-Ивнена Петрова – 6 клас, ОУ „Христо Никифоров“, гр.Ловеч
-Танина Костова – 7 клас, ШИИ „Живопис“, ОДК „Св. Иван Рилски“, гр. Казанлък
-Диан Генов – 11 клас, 17 години, ПГЧЕ „Васил Левски“, гр. Бургас
Ръководител на групата е Галина Иванова – старши учител, ръководител на Школа по изобразително изкуство към Общински детски ком-

„ЗАЕДНО В XXI ВЕК“

плекс „Св. Иван Рилски“ гр. Казанлък
Екскурзията на децата тази година се осъществява и с подкрепата на Фонд „Руский мир“. По време на престоя си в руската столица наградните посетиха Кремъл, Третяковската галерия, Музея на Великата Отечествена война, Музея на Пушкин, Музея на космонавтиката, Мосфильм и др. забележителности.
На 7 септември талантливите български ученици се срещнаха с г-н Атанас Кръстин - Извънреден и пълномощен посланик на Република България в Руската Федерация, на когото сме изключително благодарни за радушния прием. В приятелска атмосфера децата разказа-

ха за своите успехи и участието си в конкурса, прочетоха свои стихове, подариха свои филми и др. творби. Посланикът разговаря с всеки от групата, поздрави децата и изтъкна, че е изключително впечатлен от познанията и таланта им. Приятелски напътства младите хора, особено тези, които изразиха желание да продължат висшето си образование в Русия. Групата подари на г-н Кръстин книги и пъзел, посветени на Освобождението, издадени от Фондация „Устойчиво развитие за България“. В Музея на Великата отечествена война се състоя особено вълнуваща среща на българските ученици с Вицеадмирал Кир Георгиевич Лемзенко –

първи зам.-председател на Общоруската организация „Съюз на приятелите на България“. Той сподели спомени от блокадата в Ленинград където е бил като момче, от работата си във флота, от годините в България където работи като военновъздушен и военноморски аташе в руското посолство, както и за приятелството между България и Русия.
Красотата и величието на руската столица и руското гостоприемство оставиха прекрасни впечатления и стимулираха желанието на българските деца да изучават руския език, литература, история, култура.
Фондация „Устойчиво развитие за България“

Български ученици – победители в Международния ученически конкурс „Заедно в XXI век“ посетиха Москва от 5 до 10 септември 2018 г., където бяха на шестдневна екскурзия като награда за първите места в разделите за есе, стихове, реферати, медийни презентации и рисунки по темите: „140 години от Руско-турската Освободителна война и възстановяване на българската държавност“ и „По пътя към Победата. От великите битки към историческата Победа – Победата при Сталинград и Курската битка“. Ежегодният конкурс „Заедно в XXI век“ се организира от Фондация „Устойчиво развитие за България“ съвместно с организационен комитет с председател г-жа Станка Шопова. Конкурсът се провежда под патронажа на Посолството на Руската Федерация в България и е включен в Националния кален-

„ЗАЕДНО В XXI ВЕК“

Наградени ученици в Международен ученически конкурс посетиха Москва

С посланик Атанас Кръстин

дар на Министерството на образованието и науката за изяви по интереси на децата и учениците. Тази година конкурсът бе част от Програмата на Националния инициативен комитет за честване на 140-годишнината от Руско-турската освободителна война и възстановяването на българската държавност под патронажа на Президента на Република България г-н Румен Радев.

Участваха над хиляда деца от България, Русия, Молдова

и др. Авторитетно жури от известни учени, художници, поети и писатели оцени детските творби. Отличените 103 ученика и 50 учители бяха наградени с грамоти и предметни награди на тържествена церемония в Руския културно-информационен център. Отличените български ученици на второ място и отличените с първо място ученици от Русия и Молдова бяха наградени с почивка в Санаторно-оздравителен комплекс „Камчия“ и с участие в международен ученически поход-урок „По стъпките на Руско-турската Освободителна война“ /Бяла, Шипка, Плевен/. Научен ръководител на про-

екта е доц. Емилия Лазарова.

Отличените на първите места в различните раздели на Международния ученически конкурс „Заедно в XXI век“ по традиция получават награда посещение в Москва предоставена от Фондация „Устойчиво развитие за България“.

Тази година това са учениците:

-Аглая Тодорова - 6 клас, ОУ „Св.св. Кирил и Методий“ гр. Кърджали

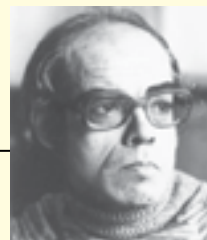
-Ростислав Румянов - 11 кл. СУ „Сава Доброплодни, гр. Шумен

-Дамян Лазаров - 7 клас, СУ „Йордан Йовков“, гр. Тутракан

На стр. 11

***

Дамян ДАМЯНОВ

*Българю, от обич плача
над майчините ти гърди!
Благодаря ти за това, че
под своето слънце ме роди.*

*Благодаря ти за земята,
най-святата земя, оназ,
в която диша Караджата,
и по която ходя аз!*

*Благодаря ти за небето,
за слънцето ти – онова,
в което виждам аз да свети
на Левски русата глава.*

*Благодаря ти, Майко моя,
за всичко ти благодаря...
Но закъснях. Не съм герой и
за теб не сварих да умра.
Не мога образа ти светъл
да изкова с длето и чук,
не сторих нищо, от което
ти да почувстваш, че съм тук...*

*Не бих могъл и в стълба лесна
да те превърна. И тогаз
със крачки ситни и нечестни
по тебе да се качвам аз.*

*Аз мога само да превърна
свещената си обич в стих -
поне със него да ти върна
кръвта, с която се родиш.*

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. „Пиротска“ 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес **София 1377, за Минчо Мънчев Минчев - до поискване**